

ἀγάνιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανιάζω.

Ὁ μὴ ὠξιδωμένος, ὁ μὴ παρουσιάζων σκωρίαν, ἐπὶ χαλκίνου ἢ ἐν γένει μεταλλίνου σκεύους: Τηγάνι ἀγάνιαστο.

ἀγανίζω ἀμάρτ. ἀγανίζου Μακεδ. (Σισιάν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγαγο.

Ἐνοχλῶ σωματικῶς (καθὼς ἐνοχλεῖ ἢ λεπτή ἀπόφυσις τοῦ ἀθέρους τῶν σταχύων): Κάτ' μὲ ἀγανίζ' μέσ' ἔς τὸν κουρμί μ'.

ἀγανίκλα ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

1) Πλεκτὸν πρᾶγμα, σπανίως δὲ καὶ ὕφασμα, ἔχον τὴν ὕφην ἀραιάν, οὐχὶ πυκνήν: *Εἶν' ἀγανίκλα ἢ κάλτσα Ζάκ. Κεφαλλ.* 2) Ἐπιρρηματ. Ἀραιῶς, μόνον ἐπὶ τῆς ὕφης πλεκτῶν πραγμάτων: *Τῆ δουλεύει τῆ δαντέλλα ἀγανίκλα Κεφαλλ.* Συνών. ἀγανὰ 1, ἀντίθ. κρουστὰ, σφιχτά.

ἀγανίλα ἢ, (I) Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ ἀραιώσις τοῦ ὑφάσματος προερχομένη ἐκ τῆς μὴ τελείας συμπυκνώσεως τῶν ἀλλεπαλλήλων νημάτων τῆς κρόκης ἕνεκα τοῦ ἀσθενοῦς κτυπήματος τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν στημόνων. Συνών. ἀραιωμάδα.

ἀγανίλα ἢ, (II) Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀγανιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ κατάσταση τοῦ μὴ γανωμένου σκεύους, ἔλλειψις γανώματος: *Μωρέ, ἀγανίλα ποῦ τὴν ἔχει τὸ ταψί!*

ἀγάνιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. ἀγάν Πόντ. (Ὁφ.) ἀγάν Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 177.

1) Τὸ μὴ γανωθὲν διὰ πυρακτώσεως καὶ τριβῆς σκοροδίου, ἵνα μὴ διαρραγῇ κατὰ τὴν ἐπὶ πυρὸς χρῆσιν, τὸ ἀγάνωτον, ἐπὶ πηλίνου μαγειρικοῦ σκεύους Πόντ. (Ὁφ. κ. ἄ.): *Τζάπ' ἀγάν' (χύτρα ἀγάνωτη) Ὁφ. κ. ἄ.* 2) Τὸ μήπω τεθὲν εἰς χρῆσιν, τὸ ἀμεταχειριστόν, ἐπὶ πηλίνου μαγειρικοῦ σκεύους Πόντ. (Ὁφ. κ. ἄ.)

ἄγαγο τό, σύνηθ. ἄγαγον Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἄ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἄ.) Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σισιάν. κ. ἄ.) Σάμ. Σκόπ. κ. ἄ. ἄγαγο Κρήτ. Κύθηρ. ἄγαγον Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄανο Νάξ. (Κορων.) ἄγον Ρόδ. ἄνο Κυκλ. ἄγαγε Τσακων. ἄγανος ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἄγαγε Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἄκανος=ἀκανθώδης κεφαλὴ καρπῶν τινῶν καὶ εἶδος ἀκάνθης.

1) Ἡ βελονοειδῆς ἀπόφυσις σπέρματος, οἷον τῆς κριθῆς, ἢ αἱ λεπταὶ καὶ βελονοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς κεφαλῆς τοῦ στάχους, ὁ ἀθήρ (πολλαχοῦ μόνον κατὰ πληθ.) κοιν.

καὶ Τσακων.: Ἀγανα τοῦ κλιθαροῦ - τοῦ οἰταριοῦ Σύμ. Μοῦ μπηκε ἄγαγο ἔς τὸ λαιμό μου Λακων. Μοῦ μπητσε ἕνας ἄγανος ἔς τὸ στόμα Τρίκκ. Ἐνα ἄγαγον χῶθ'κι μέσ' ἔς τὸν μάτι μ' Σισιάν. Μπήκανε ἄγα μέσ' ἔς τὴν ράχι μου καὶ δὲ δόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἔς τὸ ἀουώνι (άλώνι) Κορων. || Φρ. Σ' μπηκα ἄγαγον ἔς τὸν μάτ' (σοὶ ἐγέννησα τὸν φθόνον πρὸς ἐμὲ) Ἰωάνν. Ἀγαγο ἔς τὸ λάρυγγά σου! Προπ. (Ἀρτάκ.) Ἀγανα ἔς τὰ μάτια σου! Ἡπ. Κρήτ. Ἀγανα νὰ βγάλ'ς! (ἀρά) Κυδων. Συνών. ἀθέρρας. β) Λεπτὸν θραῦσμα στάχους ἢ ἀχύρου Δαρδαν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἄ. γ) Τὸ φυτὸν γαιδοουράγκαθο (δὲ ἰδ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Τὸ ὅσοῦν τοῦ ἰχθύος Λέσβ. κ. ἄ.: *Τ' ἄγαγα μ' νὰ τὰ χύης ἀπ' τὴν μιὰ τοῖ ἀπ' τ' ἄλλ' πάδα ἔς τ' πόρτα σ' τοῖ τ' ἄκρα μ' νὰ τ' ἀνικατώης μὲ τὰ πίπια (ἐκ παραμυθ., ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἰχθύς πρὸς ἀλιέα) Λέσβ.* Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρ' Ἡσυχ. Πβ. «ἄκανος ἄκανθα... ἔστι δὲ καὶ ἡ ράχης τῶν σφονδύλων καὶ τοῦ ἰχθύος». Συνών. ἀθέρρας. 3) Πᾶν λεπτὸν νῆμα (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν βελονοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ἀθέρους) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

ἀγανοκόβω Νάξ. ἀανοκόβω Νάξ. (Φιλότη. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγαγο καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ἀποκόπτω τὸ ἄγαγο τοῦ στάχους ἀλωνίζων ἢ κτυπῶν διὰ κοπάνου ἔνθ' ἄν.: *Τὸ στάχυν πρέπει ἀκόμα νὰ τ' ἀγανοκόβης Νάξ.* Ἀανοκόβω - ἐανόκοφα τὸ κριθάρι Φιλότη. Ἀανοκομμένο ἔννημα - κριθάρι (ἐννημα = γέννημα) αὐτόθ. Συνών. ἀγανοκοπῶ.

ἀγανοκόπητος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγανοκοπῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ ἄγανα, ἦτοι ὁ ἀθήρ: Ἀγανοκόπητο κριθάρι. Ἀντίθ. ἀ(γ)ανοκομμένος (ἰδ. ἀγανοκόβω), ἀ(γ)ανοκοπημένος (ἰδ. ἀγανοκοπῶ).

ἀγανόκοπος ἐπίθ. Νάξ. ἀανοκόπος Νάξ. (Φιλότη.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγανοκοπῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν ἀποκοπῆ τὰ ἄγανα, ἦτοι ὁ ἀθήρ ἔνθ' ἄν.: Ἀανόκοπο ἔννημα (γέννημα) Φιλότη.

ἀγανοκοπῶ Κυκλ. (Νάξ. Σίφν. κ. ἄ.) ἀανοκοπῶ Νάξ. (Φιλότη.)

Ὡς ἐκ τοῦ οὖσ. ἄγανοκόπος.

Ἀποκόπτω τὸ ἄγαγο τοῦ στάχους κτυπῶν διὰ κοπάνου ἔνθ' ἄν.: Ἀγανοκόπησα τὸ κριθάρι Κυκλ. Ἀανοκοπημένο κριθάρι Νάξ. Συνών. ἀγανοκόβω.

ἀγανόκοφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀανοκόφτος Νάξ. (Φιλότη.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀγανοκόφτω.

Ἀγανόκοπος, ὁ ἰδ.

ἀγανομμάτης ἐπίθ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τοῦ οὖσ. μάτι.

Ὁ ἔχων βλέμμα ἰλαρόν.